

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.324/2015/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. április hó 5. és 26. napjain tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és 2016. április hó 26. napján kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés vétsége miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember hó 22. napján kihirdetett 7.B.42/2015/12. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűnös: foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében (Btk. 165. § (1) bekezdés).

Ezért a vádlottat 1 (egy) évre próbára bocsátja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 533.494 (ötszázharmincháromezer-négyszázkilencvennégy) forint bűnügyi költségből a vádlott 235.889 (kétszázharmincötezer-nyolcszáznyolcvankilenc) forint megfizetésére köteles, míg a fennmaradó bűnügyi költség az államot terheli.

A bűnjelek közül a két darab ételmintára vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

Indokolás:

A Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember hó 22. napján kihirdetett 7.B.42/2015/12. számú ítéletével a vádlottat az ellene emberölés vétsége [Btk. 160. § (4) bekezdése] miatt emelt vád alól felmentette. A bűnjelek lefoglalásának megszüntetésével azokat részben megsemmisíteni, részben a vádlottnak kiadni rendelte, míg a felmerült bűnügyi költségről úgy rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

Az elsőfokú ítéletet a vádlott és védő tudomásul vették, ellene törvényes határidőben az ügyész jelentett be fellebbezést, a felmentés miatt, az ítélet hatályon kívül helyezése és a terhelt elítélése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1071/2015/1. számú átiratában a perorvoslatot hatályon kívül helyezés érdekében változatlanul fenntartotta, azzal, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felülbírálatra alkalmatlan, mivel a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelte teljeskörűen, elmulasztotta vizsgálni a vádtól eltérő minősítés lehetőségét és indokolási kötelezettségét sem teljesítette, emiatt az ok - okozati összefüggéssel kapcsolatos álláspontja nem nyomon követhető.

Az eredmény bekövetkezéséhez több tényező együttállása volt szükséges. Ekörben helyes annak a megállapítása, hogy a vádlott 2008-2009-ben vágta el az érintésvédelemre szolgáló zöld-sárga vezetékét, ami öt évvel később a sértett halálát okozta. A halálhoz vezető okfolyamatot ekként a vádlotti magatartás indította el, a zöld-sárga vezeték elvágása nélkül a sértett teste nem zárja az áramkört és nem történt volna haláleset. A büntetőjogi felelősség tekintetében nem lehet másodfokon állást foglalni, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a törvényszék új eljárás lefolytatására utasítására tett indítványt.

A főügyészség másodfokú tárgyaláson eljáró képviselője perbeszédében a bejelentett fellebbezést módosítással tartotta fenn, mely szerint a másodfokon felvett bizonyítás folytán a tényállás alkalmassá vált a felülbírálatra és megállapítható, hogy elkerülhető lett volna a halálos eredmény, ha a zöld-sárga vezeték épen marad. Ebből következően a vádlott bűnössége a foglalkozás körében elkövetett halált okozó veszélyeztetés vétségében [Btk. 165. § (1) és (2) bekezdés b) pont] megállapítható.

A büntetés kiszabása során enyhítő körülmény a cselekmény óta bekövetkezett, az elévülési időt meghaladó mértékű időmúlás, a vádlott ténybeli beismerő vallomása, kifogástalan életvitele és elnehezült személyi-jövedelmi viszonyai. Mindezekre tekintettel - az enyhítő szakasz alkalmazásával - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés kiszabását indítványozta.

A védő perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az ügyészi állásponttól eltérően az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül, megalapozott tényállást állapított meg, amelyből helyes büntetőjogi következtetést vont le, amikor bebizonyítottság hiányában felmentette a vádlottat. Ezzel kapcsolatban indokolási kötelezettségét is kellő részletességgel teljesítette.

A vádbeli időben fennállt körülmények külön-külön életveszélyes helyzetet teremtettek, s ebben egyértelmű nem állapítható meg a vádlott felelőssége, azaz, hogy a földelő vezeték elvágásának lett volna a következménye a tragikus baleset. Az életveszélyes helyzetet ugyanis már a bojler hibás bekötése megteremtette és közömbös, hogy elvágták-e utóbb a zöld-sárga vezetékét. Ekként nem állapítható meg az ok - okozati kapcsolat a vádlotti cselekvőség és az eredmény között. Mivel a halál bekövetkezésének oka kétséget kizáróan nem állapítható meg, a közvetlen veszélyhelyzet előidéző okok ugyancsak ismeretlenek, s ezzel ellentétes tény nem bizonyítható, a hatályon kívül helyezéstől sem várható eltérő tényállás, az ítélet hiányosságai pedig a másodfokú eljárásban is orvosolhatók. Mindezek miatt a vádlott felmentése indokolt, amelynek jogcíme is helyes.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson nem szólalt fel, a védője álláspontjához csatlakozott.

A bejelentett fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezés alapján - a Be. 348. § (1) bekezdése szerint - teljeskörűen felülbírált a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt. Annak ellenére, hogy a fellebbviteli főügyészség nyilvános ülés kitűzését javasolta, a másodfokú bíróság a felülbírálatot tárgyaláson [Be. 363.§ (2) bekezdés b/ pontja] végezte el az eljárása során fogatosított bizonyításra tekintettel.

A törvényszék elmulasztotta vizsgálni a vádtól eltérés lehetőségét, noha a tényállás alapján, indokolt lett volna mérlegelnie olyan minősítés megállapíthatóságát, amely a Be. 16.§ (1) bek. a-x/ pontjai értelmében nem alapozza meg a hatáskörét.

A lefolytatott bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan megállapításához szükséges valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezte és mindenre kiterjedően lefolytatott bizonyítás eredményeként hozott az ügyben ügydöntő határozatot.

A tárgyalási szakban résztvevő tanúkat és szakértőt az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával hallgatta ki, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette. Perrendszerűen tette tárgyalás anyagává az okirati bizonyítékokat is.

A tényállás teljeskörű felderítése érdekében részletesen meghallgatta a tárgyaláson végig jelenlévő az igazságügyi műszaki szakértőt, de a szakértő által előterjesztett és tárgyaláson kiegészített vélemény alapján nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a veszélyhelyzet szempontjából releváns körülményekről megállapítható-e, hogy mennyiben függnék össze a halálos következménnyel, együttesen, egymás hatását fokozva, avagy valamelyik önállóan vezetett-e a sértett halálához.

Ebből adódóan a törvényszék indokolási kötelezettségét sem teljesítette maradéktalanul, azzal, hogy a szakértő tárgyalási nyilatkozatát beemelte a határozatba, mivel ez nem pótolja sem az ellentétes tartalmú bizonyítási eszközök egybevetését, sem a bizonyítékok elemző értékelését, s ezzel összefüggésben az okozatosság körében önmagának ellentmondó megállapításokat tett.

Az indokolási köteleesség hatályon kívül helyezésre okot adó megsértése mégsem állapítható meg, mivel az ügydöntő határozatból kitűnik az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi, a bűncselekmény bebizonyítottóságának hiányában felmentéssel kapcsolatos jogi álláspontját mire alapozta (BH 2013/10). Mivel a törvényszék indokolási kötelezettségének a legszükségesebb mértékben eleget tett, ítélete felülbírálatra alkalmas.

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból nem feltétlenül gondatlanságból elkövetett emberölés vétségére vonható következtetés, figyelemmel arra, hogy a gondatlanság mindenkor valamilyen együttélési szabály köteleességellenes megsértésében áll, ha azonban valamilyen foglalkozás folytatásához kapcsolódik, arra a törvényhozó a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés és a XXII. Fejezetben önállóan elhelyezett közlekedési bűncselekmények formájában speciális tényállásokat alkotott.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla [a Be. 366. § (6) bekezdése, illetve a Be. 321. § (4) bekezdés szerint] megállapította, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény az elsőfokú bíróság által megállapított minősítéstől eltérően, a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b/ pontjába ütköző foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének is minősülhet.

A másodfokú eljárásban tárgyalásra áttérésre és bizonyítás felvételére azért került sor, hogy az elsőfokú tárgyaláson már közreműködött szakértő újbóli meghallgatása útján, a szakvéleményben rejlő ellentmondások kiküszöbölésével tisztázódjanak azok a kérdések, amelyekből a vádlott büntetőjogi felelősségére megalapozott következtetés vonható.

A másodfokú tárgyaláson a Be. 366.§ (4) bekezdése szerint felvett bizonyítás során az igazságügyi műszaki szakértő úgy nyilatkozott, hogy a vádlott a zöld-sárga földelő vezeték elvágásával foglalkozási szabályt segett meg, amivel egyben veszély-helyzetet is teremtett. E megállapításának a cselekmény minősítése szempontjából van el nem mellőzhető jelentősége.

Az ellene indult büntetőeljárás megszüntetésére figyelemmel és törvényes vád hiányában az 1. számú tanú büntetőjogi felelősségét nem vizsgálhatta ugyan a másodfokú bíróság, azonban feltétlenül tisztázni kellett, hogy - a vádlotti cselekvőség hiányában - önmagában a szabálytalan

kivitelezés előidézhetette volna-e a halálos következményt. A szakértő véleménye szerint utólag nem állapítható meg, hogy a földelő vezeték alkalmas volt-e funkciójának ellátására, illetve, hogy elvágásáig a működéséhez szükséges kontaktus töretlenül biztosított volt-e. A földelő vezeték ugyanis a szakmai szabályoknak meg nem felelő bekötése ellenére túláram-védelemre alkalmas lehetett, úgy, hogy az automata lekapcsolásával a továbbiakban kiiktassa az áramforrást. Megfelelő kontaktus mellett, a földelő vezeték elvágása nélkül, esély lehetett rá, hogy működjön a védelmi rendszer és a kisautomatika lekapcsoljon. Ez esetben nagy valószínűséggel nem következik be a haláleset.

Az elvízkövesedett bojler minden egyes bekapcsolásakor jelentkeztek a vázolt műszaki problémák. A szakértő megítélése szerint elméletileg lehetséges ugyan, de valószínűtlen, hogy már négy évvel korábban elvágták volna a zöld-sárga vezetéket és a tusoló folyamatos használata ellenére korábban senkit nem ért baleset.

A szakértő álláspontja szerint „amennyiben a kezdetekben volt érintésvédelem, a bojler kisautomatájának gyakran le kellett kapcsolnia" (*szakvélemény 12. oldal 8./ pontja*). Ebből arra vonható következtetés, hogy a kisautomata gyakori lekapcsolódása tette indokolttá a vádlotti beavatkozást, s amely indok feltárása azért nem áll a terhelt érdekében, mert azt támasztaná alá, hogy a szabálytalanul bekötött földelő vezeték korábban teljesítette a feladatát. A vezeték elvágása miatt azonban akkor sem működött a védelem, ha a bekötés után még igen. Szakértői módszerekkel azonban utólag nem tisztázható egyértelműen, hogy a beszereléssel kapcsolatos szakmai hiányosságok vagy a földelő vezeték későbbi elvágása vezetett-e közvetlenül a halálos eredményhez, mivel elviekben mindkettő megteremtette ennek lehetőségét.

A szakértő másodfokú meghallgatása folytán tisztázódott, hogy az elsőfokú ítélet releváns megállapításai helyesek. A vádlott egy fogóval elvágta az érintésvédelmet szolgáló vezetéket; e magatartása és a sértett halála közötti ok-okozati kapcsolat nem állapítható meg (elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdés; 3. oldal 3. bekezdés). A másodfokú bíróság ezért megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdés a - d) pontja szerinti hibáktól és hiányosságoktól.

A Btk. 165. § (1) bekezdése értelmében, aki foglalkozási szabály megszegésével más vagy mások életét, testi épségét vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek teszi ki, vagy testi sértést okoz, foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A (2) bekezdés b/ pontja értelmében súlyosabb a büntetés (egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés), ha a bűncselekmény halált okoz.

A bűncselekmény elkövetési magatartása olyan foglalkozás szabályainak megszegése, amely funkciója a foglalkozás gyakorlásával érintett személyek biztonságának garantálása.

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés tényállása szempontjából releváns foglalkozási szabályok egyik csoportjába tartoznak azok a részletesen leírt, pontosan meghatározható műszaki szabályok, amelyeket különböző jogszabályok és szabványok rögzítenek. A fentiek miatt a foglalkozási szabály tartalma olyan szakkérdés, amelyben szakértőnek kell eldöntenie, hogy valamely szabály releváns-e a foglalkozás gyakorlása szempontjából.

A szabályszegéssel megvalósuló bűncselekményeknél szokásos kétlépcsős vizsgálatot kell alkalmazni: az elkövetési magatartással kapcsolatos bűnösség vizsgálatát az eredményhez fűződő bűnösség vizsgálata követi.

A gondatlan és a szándékos bűncselekmény elhatárolása szempontjából a közvetlen veszélyeztetést átfogó tudattartalomnak van jelentősége. Szándékos veszélyeztetés valósul meg, ha az elkövető szándéka átfogja a közvetlen veszély előidézését. A szándékos veszélyeztetési bűncselekményekről

szóló 41/2007. BK vélemény I. pontja értelmében a szándékos veszélyeztetési bűncselekmények esetében az elkövetőnek a veszélyhelyzet előidézésén túlmenően - a minősített alakzatokba foglalt - bármely káros eredményre kizárólag csak a gondatlansága terjedhet ki.

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetésért a büntetőjogi felelősséget a foglalkozási szabályok megszegésének ténye önmagában még nem alapozza meg, szükséges az is, hogy a szabályszegés és a bekövetkezett eredmény között az okozati összefüggés fennálljon. (EBH 2007/1680.)

A vádlott nem rendelkezett megfelelő, konkrét szakirányú végzettséggel és a villanszerelés szakmai szabályait megszegve, valamint az ehhez kapcsolódó, a 2014. január 15-i keltezésű 7/2013. számú szakértői vélemény 14. oldalán felsorolt jogszabályokat és szabványokat figyelmen kívül hagyva járt el.

A vádlottat azért terheli büntetőjogi felelősség, mert az általa megvalósított foglalkozási szabályszegés következményeként közvetlen - meghatározott helyzetre és személyekre (a bojler használóira, így sajátmagára is) konkretizált - veszélyhelyzet jött létre.

A veszély közvetlensége nyilvánvaló, amikor más életét, testi épségét vagy egészséget tényleges sérelem éri. Alapvető jelentőségű, hogy az elkövetési magatartás (foglalkozási szabályszegés) és az eredmény (adott esetben a sértett halála) közötti okozati összefüggés fennálljon.

A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében azonban nem bizonyítható az oksági kapcsolat. Nem állapítható meg, hogy a vádlott közvetlen veszélyt okozó cselekvése indította volna el a sértett halálához vezető okfolyamatot, amiben együtttható tényező (concausa) volt csupán a villanszerelés kezdetektől szabálytalan módja, illetve a vízkövesedés. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a következményért - a közreható októl függetlenül - elsődlegesen mindig az okfolyamatot elindító szabálytalanság elkövetője (BH 2014/133.) felel. Így az a tény, hogy más is megszegett foglalkozási szabályokat, amelyek ugyancsak összefüggésben állhatnak a halálos kimenetelű balesettel, a terhelt büntetőjogi felelősségén nem változtat.

Mivel a szabálytalan bekötés önmagában is megteremtette a halálos áramütés kockázatát, a vádlott terhére rótt formális foglalkozási szabályszegés nem áll egyértelműen okozati összefüggésben a halálos következménnyel. Figyelemmel arra, hogy a másként történés lehetősége nem zárható ki, a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglalt in dubio pro reo elv alapján a sértett halála nem róható a terhelt terhére. Mivel a veszélyhelyzet létrejötte után történetkért bírói bizonyossággal nem tehető felelőssé, így a veszélyhelyzettel okozati összefüggésben álló eredmény tekintetében a terhelt gondatlansága sem vizsgálható.

A terhelt bűnössége tehát amiatt állapítható meg, hogy az általa szándékosan megvalósított foglalkozási szabályszegés következményeként a bűncselekmény törvényi tényállási eleme, a közvetlen - meghatározott helyzetre és személyre konkretizált - veszélyhelyzet megvalósult.

Vizsgálta a másodfokú bíróság az elévülés bekövetkezésének lehetőségét is, figyelemmel arra, hogy terhelt veszélyhelyzetet megteremtő beavatkozása 2008-2009-ben (pontosabban meg nem határozható időben) történt és a Btk. 26. § (1) bekezdése értelmében a büntethetőség a büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de legalább öt év elteltével elévül.

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés olyan eredmény-bűncselekmény, amely önmagában a veszélyhelyzet megteremtésével létrejön. Ennek megállapítására nem csupán akkor kerülhet sor, ha a szabályszegés után - évekkel később - bekövetkezik egy súlyosabb minősítést megalapozó halálos eredmény (BH1988/386.), hanem akkor is, ha az, mint jelen esetben is elmarad. A Btk. 27. § d) pontja értelmében az a nap az elévülés kezdőnapja, amikor a jogellenes állapot megszűnt, jelen

esetben ez a sértett halálát követő nap. Ezért a terhelnél büntethetőséget megszüntető ok nem áll fenn és büntetőjogi felelőssége megállapításának nincs akadálya

Ennek megfelelően - az ügyészi fellebbezést az alapeseti minősítés tekintetében alaposnak találva - a vádlott bűnösségét foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében [Btk. 165. § (1) bekezdés] megállapította.

A Btk. 80.§-a szerint a büntetés kiszabása körében enyhítőként értékelte a vádlott büntetlen előéletét, eddigi kifogástalan életvezetését, beismerését és megbánását, valamint, hogy a sértett maga is tudott az elektromos berendezés hibájáról, mégsem tett semmit annak elhárítása érdekében, továbbá, hogy az elkövetőt élettársa elvesztése folytán a büntetőjogi hátrányokon kívül egyéb tényleges hátrány is érte.

A cselekmény befejezettségéhez képest (2013. december 9.) a vádemelésre 2015. május hó 8. napján került sor és elsőfokú ügydöntő határozat 2015. szeptember hó 22. napján született.

Az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke alapján „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Az elkövetéskor irányadó 2012. évi C. törvény 65. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a vétség, valamint a háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabban büntetendő büntett miatt a büntetés kiszabását próbaidőre elhalaszthatja, ha alaposan feltehető, hogy a büntetés célja így is elérhető. A (3) bekezdés alapján a próbaidő tartama egy évtől három évig terjedhet.

A feltételes elítélés e változata, miszerint a bíróság az elkövető büntetőjogi felelősségét megállapítja, de a büntetés kiszabását elhalasztja, a felnőttkorúak próbára bocsátásáról szóló 5/2007. BK vélemény I. pontjában foglaltak értelmében ugyanazt a célt szolgálja, mint a büntetés. Nem jár közvetlen hátránnyal, hanem csak annak kilátásba helyezésével, emellett adott esetben a hátrány elmaradását magatartási szabályok megtartásától is függővé teheti.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy az adott esetben a büntetés célja ezzel az intézkedéssel is elérhető-e. Az enyhítő körülmények számát és nyomatékát értékelve, úgy találta, hogy a próbára bocsátás - az egyéni megelőzés, az elkövető társadalmi beilleszkedésének elsődleges biztosítása mellett - nem ellentétes az általános megelőzés követelményével.

Az elkövető személyi körülményei kedvezőek (büntetlen előéletű, kifogástalan életvezetésű) és az alkalomszerűen, a társadalomra kisebb mértékben veszélyes bűncselekmény elkövetése miatt a másodfokú bíróság joghátrányként próbára bocsátást alkalmazott vele szemben, amelynek mértékét a törvényi minimumnak megfelelő egy évben határozta meg.

A próbaidő eredményes elteltéhez sürgősen az elkövető rendszeres figyelemmel kísérése, így pártfogó felügyelet alá helyezni és ennek keretében számára külön magatartási szabályokat előírni nem volt indokolt [a Btk. 65. § (4) bekezdése].

Az elsőfokú eljárásban felmerült, 533.494 forint összegű bűnügyi költség nem teljes egészében a terhelt büntetőjogi felelősségével összefüggésben keletkezett, ezért a sértett halálával kapcsolatos (a költségjegyzék 1-5./ és 8./ tételei alatt szereplő, együttesen 297.605 forintot kitevő) bűnügyi költség megfizetése alól mentesítette őt, azzal, hogy ezt [a Be. 339.§ (1) bekezdése szerint] az állam viseli.

A vádlottat ugyanakkor a Be. 338.§ (1) és (2) bekezdései szerint kötelezte a bűnösségével összefüggésben, indokoltan felmerült és eltúlzottnak nem tekinthető 235.889 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a bűnjelként lefoglalt tárgyakról, ez azonban szükségtelen volt a két darab ételminta tekintetében, amelyek a már a nyomozás során, 2014. december 8. napján (nyomozati iratok 185/1. sorszáma) megsemmisítésre kerültek. A bűncselekmény nem azonosítható eszközével kapcsolatban a bűnösség kimondása ellenére sem indokolt eltérő rendelkezés, elkobzás alkalmazása.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg ezt meghaladóan annak helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az ítéltábla a Be. 381.§ (1) bekezdése szerint kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a másodfellebbezés lehetőségét a Be. 386.§ (1) bek. a/ pontja biztosítja.

Budapest, 2016. április hó 26. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember hó 22. napján kihirdetett 7.B.42/2015/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.324/2015/7. számú ítéletével 2016. április hó 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. április hó 26. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző